

NAVESSA ALLEN

*TI, KDO VRAŽDÍ SPOLU,
ZŮSTANOU SPOLU*

SÉRIE
DO TEMNOTY

PŘELOŽILA
JANA KADREVIS

LIGHTS OUT

POSEDLÁ

Copyright © 2024 by Navessa Allen
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kadrevis, 2026
Cover © Christopher Brian King, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7184-4 (pdf)

NAVESSA ALLEN

LIGHTS
OUT
POSEDLÁ

PŘELOŽILA
JANA KADREVIS

UPOZORNĚNÍ NA OBSAH

Lights Out: Posedlá je temný stalkingový rom-com s násilným a explicitním obsahem, který může být pro některé čtenáře nevhodný.

Sexuálně explicitní jazyk a scény (včetně análního sexu)

Konzumace alkoholu

Zmínka o znásilnění (mimo text)

Zneužívání dětí (vzpomínka)

Lékařské zásahy

Krev a drastické výjevy (prostředí nemocnice)

Diskuse o duševním zdraví

Zmínky o sériových vrazích a jejich zločinech

Stručný popis hromadné střelby

Stalking

Narušení soukromí

Vloupání

Skryté kamery

Hacking

Krádež
Neúmyslný kanibalismus (vzpomínka)
Smrt
Dopravní nehoda (vzpomínka)
Popis násilné smrti (vzpomínka)
Smrt rodiče
Hrátky se škrcením
Hrátky s nožem
Hrátky se zbraní
Hrátky se strachem
Animální hrátky
Hrátky s maskou
Konsensuální nejasný souhlas

Pro všechny odvážné, které si troufají osedlat rukojet.

1

ALY

Ta nová na tom nebyla dvakrát dobře. Když jsem vešla do kuchyňky pro personál, seděla schoulená na laciné tvrdé židli z plastu a nepřítomně zírala před sebe. Mundúr měla celý pomačkaný, nedbale sepnutý drdůlek jí sjížděl na stranu a blondaté prameny jí trčely z hlavy, jako by si před chvílí trhala vlasy. Ve světle zářivek její pobledlá kůže vypadala jako z vosku.

Dvě další sestry v místnosti si jí nevšímalý a jen po ní nervózně pokukovaly, jako by se bály, že se pozvrací nebo skácí k zemi, ba co hůř, že to nedá a odejde jako už tolik holek před ní.

Jen přes mou mrtvolu.

Potřebovali jsme ji. Nemohla jsem pořád dělat dvě patnáctky za sebou, jinak se brzy dočkám vyhoření.

Zhluboka jsem se nadechla, zamířila k ní a pak jsem si dřepala z boku, abych případně mohla ucuknout z dosahu, kdyby se opravdu poblila. Vůbec mě nevnímala. Vypadalo to s ní zle.

„Čau, ty seš Brinley, vid?“ zeptala jsem se tiše a klidně. Stejným tónem jsem mluvila k nemocným dětem.

Zamrkala a otočila se ke mně, modré vodové oči měla rozostřené, jako by mě vlastně ani neviděla. Byla v mírném šoku. Něco jsem o tom věděla – byla jsem toho svědkem skoro každou směnu u minimálně jednoho pacienta.

Zatraceně, bylo nad slunce jasné, že bude chtít odejít.

Natočila jsem se mírně stranou, ale po očku jsem Brinley pořád sledovala. „Deku?“

Zvuk kroků mi napověděl, že někdo odběhl splnit mou žádost, a tak jsem se opět obrátila dopředu a nové sestře věnovala plnou pozornost. Už jsem na ni dostala info od dalších kolegyně. Podle nich Brinley pracovala jako sestra tři roky a sem přišla teprve nedávno z pohotovosti v menším okrsku. Byla to její první zkušenost na traumatologii.

Některým lidem nedělala normální pohotovost potíže, ale po příchodu sem se složili. Sídlili jsme v chudém centru města, v metropoli, která byla známá vysokou kriminalitou. Neuběhla jediná směna, kdy bychom neviděli ty největší hrůzy: pobodání, znásilnění, střelné rány, oběti zneužívání, pacienty po strašlivých dopravních nehodách, prostě co si umíte představit.

Dnes večer to tu bylo obzvlášť drsné, dokonce i na mě, a to je co říct, protože už jsem viděla tolik šíleností, že mě toho moc rozhodit nedokázalo. Člověka jako Brinley, který byl na traumatologii nováčkem, mohlo něco takového ošklivě poznamenat a já jsem si říkala, jakou má smůlu, že zrovna dnes absolvovala první samostatnou směnu.

Periferně jsem vedle sebe zahlédla deku, a tak jsem ji popadla a přehodila ji Brinley přes ramena. Pohybovala se jako robot, trhavě posunula paže a cípy deky tiskla k sobě, aby se do ní zabalila ještě těsněji.

„Jeho hrudník,“ řekla tak tiše, že jsem jí sotva rozuměla. „Celej prostředek byl prostě... pryč.“

Jasně, takže se dostala ke zranění po střelbě zblízka. Byl div, že ten muž byl vůbec naživu, když k nám dorazil, a zároveň to bylo šíleně smutné, protože v takových případech už jsme nemohli skoro nic dělat. Příliš velká část srdce, plic a dalších životně důležitých

orgánů byla na kaši a to se prostě přežít nedalo. Slyšela jsem, že zemřel krátce poté, co ho přivezli. Pokud ho Brinley měla na starosti, musela být od hlavy k patě celá od krve. Proto teď na sobě měla jinou uniformu než předtím a vlasy měla ještě vlhké, protože to ze sebe musela všechno smýt.

„Víc jsi dělat nemohla,“ řekla jsem jí.

Popotáhla a zdálo se, že na mě konečně zaostřila pohled. „To vím, ale... *kristepane*. Asi už ten pohled nikdy nevymažu z hlavy.“

Bez obav, hned zítra uvidíš něco srovnatelně traumatického, co dnešek přebije, pomyslelo si moje temnější já, ale nahlas bych to nikdy nepronesla.

„Řekl ti někdo o našich terapeutech?“ zeptala jsem se.

Přikývla. „Ve třetím patře?“

„A kdyby sis s někým potřebovala promluvit během noční, funguje tu nonstop linka.“

Nemocnice nás možná chtěla udřít, ale o duševní zdraví zaměstnanců se starala prvotřídně. Den co den jsme před očima měli stejnou porci traumatických zážitků jako vojáci v první linii, a četnost vyhoření a posttraumatické stresové poruchy proto byla neskutečně vysoká.

Pravidelně jsem mluvila s jednou terapeutkou. Byla to jedna z mála věcí, které mi pomáhaly, abych se nezbláznila, zatímco zdravotní systém kolem nás se hroutil a z oboru odcházelo tolik lidí, že jsme se potýkali s nebezpečným nedostatkem personálu.

„Ale neznám číslo,“ řekla Brinley a po tváři jí stékala slza.

To bylo dobré znamení. Se slzami už se dalo něco dělat. Slzy znamenaly, že ten zážitek začala zpracovávat a riziko, že přejde do šoku, se snižovalo.

„Ve které skřínce máš věci?“ zeptala jsem se. „Přinesu ti z ní mobil a to číslo ti tam přidám.“

O dvacet minut později už byla na nohou a v rukách svírala hrnek horkého heřmánkového čaje. Číslo na linku pomoci už měla v mobilu, přestala se třást a do tváří se jí vrátila trocha barvy. V místnosti s námi zbyla jen jedna sestra, která nahradila ty dvě nevstřícné. Byla to Tanya, štíhlá Afroameričanka, které bylo něco

přes čtyřicet a na traumatologii pracovala skoro stejně dlouho, jako byla Brinley naživu. Tanyu jsem tam měla nejradši. Nesložila se pod tlakem, chovala se slušně k lidem a o ošetřování pacientů v urgentních případech toho věděla víc než většina doktorů, se kterými jsme pracovaly.

Právě teď stála s Brinley u okna, tiše mluvila a jednou rukou mladé sestře tiskla rameno. Chvílemi jsem ji poslouchala, když jsem se snažila posbírat svoje a Brinleyiny věci, ale hlavně jsem Tanye důvěřovala, že dokáže Brinley rozmluvit to nejhorší.

„Bylas fakt dobrá,“ zaslechla jsem Tanyu. „A neříkám to jenom proto, aby ses cítila líp. Během směn, jako je tahle, už jsem zažila, jak zamrzla spousta zkušenějších sester, ale tys udržela nervy na uzdě a odvedla svou práci.“ Obrátila se ke mně. „Řekni taky něco, Aly.“

Přes rameno jsem si přehodila Brinleyinu tašku a přešla k nim. „Náhodou má pravdu,“ pronesla jsem. „Z toho, co jsem viděla, ti to šlo skvěle. A je úplně normální, když se potom trochu sesypeš. Pumpuje v tobě všechnen ten adrenalin a hladina kortizolu se ti nejspíš úplně zbláznila. Není ostuda, když se propadneš do miniaturního stresovýho kómatu. Po těch nejhorších směnách to tak taky mám.“

Brinley zbledla. „Myslela jsem, že dnešek patřil k těm nejhorším.“

Uff. Musím se trochu poopravit.

„To jo,“ řekla jsem. „To nejhorší jsem tentokrát ale neviděla já. Nejvíc jsi to odnesla ty a Mallory.“

Roztřeseně vydechla. „Jo, asi jo.“

Tanya se k ní otočila. „Aly tě teď svez domů. Taky zrovna končí.“

Brinley se střídavě dívala ze mě na Tanyu. „Ale já tu mám auto.“

Tanya přikývla. „Jasně, ale podle nás bys teď neměla řídit.“

Brinley jí to odkývala. „Asi máte pravdu.“

„Ale bez obav,“ řekla jsem. „Mrkla jsem na tvůj rozpis. Obě zítra máme stejnou směnu, takže tě můžu hodit i do práce. Parkuješ na místě pro zaměstnance?“

Přikývla.

„Autu se tam nic nestane. Potřebuješ si z něj ještě něco vzít?“

Svraštila obočí. „Asi ne.“

Tanya jí sebrala hrnek z rukou. „Tak byste měly zmizet, dokud to jde.“

„Děkuju,“ pronesla jsem k ní neslyšně.

Přikývla.

Nebylo nijak neobvyklé, že člověk dostal naloženo ještě pár hodin práce, když si nedával pozor a po konci směny tam moc dlouho zevloval. Vždy se totiž našel někdo, kdo potřeboval další pár rukou nebo pár lidí navíc, aby stabilizovali pacienta. Na to teď Brinley rozhodně neměla a já už jsem přesluhovala o čtyři hodiny. Nejvyšší čas se sebrat a jít domů.

Vedla jsem Brinley ven a použily jsme zadní východ, abychom na nikoho nenarazily. Byla zamklá, ale vypadala líp, než když jsem ji spatřila poprvé, takže jsem to brala jako dobré znamení.

„Žiješ s někým?“ zeptala jsem se.

„S přítelem,“ odvětila.

„A bude teď doma?“ Nechtělo se mi nechávat ji tam samotnou.

Přikývla. „Jo, napsala jsem mu na konci směny, než jsem se posadila a... Zbytek už víš.“

„Pomáhá, když o tom mluvíš,“ řekla jsem. „Nevím, jestli je tvůj kluk citlivka, ale když s ním probereš, cos dnes prožila, nebude ti to tolik strašit v hlavě.“

„Fakt nevím,“ odpověděla nerozhodně.

„Nemusíš mu vykládat detaily. Jen to hlavní. Do mobilu jsem ti spolu s tou linkou pomoci uložila taky svoje číslo, tak se mi můžeš kdykoli ozvat.“

S úlevou se na mě podívala. „Děkuju. Myslím, že by to asi nepochopil.“

Přikývla jsem. Věděla jsem o tom své. Na rozdíl od Brinley jsem byla single... tedy většinou, ale i když jsem partnery měla, nikdy jsem se s nimi o práci nebavila.

Nikdy jsem neměla vážný vztah – momentálně jsem se soustředila na kariéru – a mluvit o mizerném dni nebo o tom, jak mě sebralo, že mi zemřel pacient, mi připadalo jako rozhovor do vážného vztahu. Většinou jsem se šla vypovídat dalším sestrám nebo na terapii a podle jejího výrazu mi bylo jasné, že Brinley na tom bude

stejně. Civilisté, jak jsme říkali nezdravotníkům a nezáchranářům, to nechápali opravdu často.

Zbytek cesty už jsme si povídaly o bezpečnějších tématech, jako třeba o nejnovějším seriálu, který zrovna všichni sledovali, abychom po té noci, kterou jsme za sebou měly, přišly na jiné myšlenky. Když jsem Brinley vyložila u jejího činžáku, nad městem už zvolna začalo vycházet slunce, odráželo se od mrakodrapů v dálce a nabarvilo mraky do ponurých odstínů, od tmavě fialové jako z čerstvých modřin až po jasně červenou právě prolité krve.

Bože, dnes jsem vážně morbidní, napadlo mě a oči jsem odvrátila od oblohy.

Věnovala jsem tolik času péči o Brinley, že jsem ještě nestrávila svou vlastní příšernou noc. Dostala jsem na starost chlápka, kterého třikrát bodli, ženu se zlomeným zápěstím, zakrváceným nosem a provinilým manželem, který ji nenechal mluvit, a dvouleté dítě s tak agresivním syncytiálním virem, že ho na dětské museli dopravit helikoptérou.

Nejhorší byl ovšem ten bezdomovec s omrzlinami. Nebyl to nijak extrémní případ – omrzliny utrpěl celkem mírně a ani nehrozilo, že přijde o prsty –, ale nikdo z mé směny k němu kvůli zápachu nechtěl jít a on jejich hlasité remcání na chodbě nejspíš dobře slyšel. Zlomilo mi to srdce a zároveň mě to hrozně namíchlo, a tak jsem všechny poslala pryč a ošetřila ho sama.

Poslední dobou se mi do paměti vrývaly právě takové případy – ne ty vyloženě drastické, ale smutné. Vždycky jsem je nutkavě domýšlela. Kde měl asi rodinu? Pátrá po něm někdo? A co ta žena, kterou mlátí manžel? Podaří se jí odejít, než jí znovu ublíží?

Cestu domů jsem strávila v mlze podobných myšlenek, a než jsem se nadála, vjížděla jsem ke svému domu. Na ulici byla dostatečná tma, aby na domě vynikly blikající světelné girlandy. Byl už druhý lednový týden, ale pár sousedů ještě vánoční ozdoby neodstrojilo, a tak jsem s tím nespěchala ani já. Vidět ta vesele blikající světýlka v pochmurném rozbřesku bylo přesně tou vzpruhou, jakou jsem potřebovala – brala jsem vše, co ke mně nepustí temnotu.

Vypnula jsem motor a vystoupila z auta. Moje bydlení nebylo bůhvíco, jen malý dřevěný dvoupokojový domek v relativně bezpečné čtvrti, ale byl můj a já jsem na všechnu práci, kterou jsem vložila do renovací, abych mu vtiskla svůj styl, byla náležitě hrdá. Venkovní obložení bylo bledě tyrkysové, okrajové lišty zase krémově bílé a malá vstupní veranda díky sváteční uvítací ceduli a vánočnímu stromku, na kterém se blýskaly lamety, působila slavnostně.

Uvnitř to vypadalo stejně vesele. Neměla jsem už žádnou blízkou rodinu a díky vánoční výzdobě celého domu jsem si nemusela připouštět deprimující fakt, že jsem svátky každý rok trávila buď sama, nebo v práci.

Když jsem za sebou zavřela dveře a zula si boty, ozvalo se hlasité zamňoukání.

Nebyla jsem totiž *tak docela* sama. Společnost mi dělal Fred. Nejspíš spal na posteli, když jsem vešla, protože jeho mňoukání se začalo ozývat jakoby zdálky a pak postupně zesilovalo, když ke mně běžel, jako když se po dálnici s hukotem řítí sanita.

Ten ale umí dělat rámus, když se zlobí, pomyslela jsem si. Pokud toho nenechá, začnou si sousedi říkat, že ho týrá. „Proboha, Frede,“ řekla jsem, zatímco můj dlouhosrstý černobílý kocour vyběhl zpoza rohu. „Nevyváděj. Tentokrát mám zpoždění jen pár hodin.“

Když ke mně došel, zvedla jsem ho do náručí a obrátila na záda, abych mu mohla zabořit obličej do sametového bříška. Máma tomu říkala „chlupatá terapie“, když jsem byla malá. Po dlouhém dni vždycky dorazila domů, a než pozdravila tátu či mě, zamířila rovnou ke kočce a mazlila se s ní, dokud se zvíře nezačalo vzpouzet. Pomáhalo jí to, a tak jsem to začala dělat také, když se Fred objevil u mě na dvorku coby poloutopené kotě, které s kňouráním hledalo úkryt před bouřkou. Chlupatou terapii toleroval celkem dobře, což bylo možná tím, že byl tak malý, když jsem s tím začala, ale vždycky vrněl a packami mi hnětl vlasy.

Lidem, kteří kočky nemusí, bych nejspíš připadala jako blázen, ale bylo mi to naprosto ukradené. Ze zásady jsem nikomu, kdo neměl rád kočky, nevěřila, takže bych se stejně nikdy neocitla ve společnosti lidí, kteří by mě za to mohli kritizovat.

Když jsem se Freda nabažila, položila jsem ho zase na zem a on za mnou běžel, když jsem se šla převléknout. Člověk by si myslel, že po tak dlouhé směně budu unavená, ale spát se mi vůbec nechtělo. Možná kvůli tomu, že jsem se naučila usnout na povel a dokázala jsem si na pět minut zdřímnout, kdykoli v práci povolil ruch. Od půlnoci do jedné v nemocnici vládlo podivné ticho a já jsem odpadla na celou hodinu. Tanya říkala, že jedna sestra ze specializované jednotky na vyšším patře poznamenala, že je klid, když si přišla pro výsledky laboroky, čímž to zakřikla. Sestry z pohotovosti věděly, že něco takového se neříká.

Dala jsem si sprchu, převlékla se do nejpohodlnějšího pyžama, jaké jsem měla, nalila si obří sklenici bílého a stulila se s Fredem na gauč. Měla jsem kapacitu tak akorát na to, abych na chvíli vypnula u televize, ale v práci jsem se ani jednou nestihla podívat na mobil, kde na mě čekala čerstvá oznámení ze sociálních sítí.

Podlehla jsem nevyhnutelnému, otevřela si oblíbenou aplikaci a začala skrolovat. Podle očekávání se objevila videa s roztomilými zvířátky provádějícími roztomilé vylomeniny, s lidmi, kteří se chovali jako pitomci nebo si koledovali o průšvih, s příběhy o bývalých partnerech a s nabaženými borci, kteří pózovali před zrcadlem. Ale hlavně tam byla lascivní videa, konkrétně s muži, kteří na sobě měli masku. Byla jsem jimi posedlá od začátku podzimu, kdy tenhle subžánr videí jako každý rok díky nadržným knihomolům a chlípným zvědavcům, jako jsem byla já, dosáhl vrcholu popularity.

Jednou rukou jsem Freda škrábala za ušima. Tou druhou jsem neustále lajkovala videa mužů oblečených do nejrůznějších kostýmů, ať už ve futuristicky vojenském, nebo dokonce v čistě hororovém stylu. Do oblíbených jsem si však dávala jen muže v maskách duchů. Z těch s odhaleným hrudníkem jsem šla do kolen. Když se pak vytasili ještě s nožem nebo falešnou krví, jejich účet jsem okamžitě začala sledovat.

Mým absolutním favoritem byl uživatel s přezdívkou „muz.bez.tvare“, protože měl všechny atributy, které jsem zbožňovala: osobitou masku, kterou neměl nikdo jiný a která byla jak smyslná, tak i děsivá, svaly, dobré osvětlení, výjimečně dobrou hudbu a přirozený

smysl pro to, jak diváka vtáhnout a udržet ho v napětí, aby chtěl stále víc. Jeho videa jsem si ukládala do zvláštní složky a pravidelně se k nim vracela, když jsem se po těžké směně potřebovala odreagovat.

Třeba jako dnes.

Dopila jsem poslední hlt vína – zatraceně, při skrolování jsem pokaždé úplně ztratila pojem o čase – a vstala jsem, abych si nalila další. Fred už měl mazlení dost, a tak seskočil z gauče a schoulil se do svého plstěného pelíšku vedle televize. V kuchyni jsem zkontrolovala jeho misky se žrádlem a vodou – obě byly skoro plné – a dolila zbytek vína do sklenice. Až ho vypiju, budu v sobě mít půlku láhve.

Brzo budu v náladě a snad i unavená. Do další směny mi zbývalo jen deset hodin a zoufale jsem potřebovala dohnat všechen spánek, o který jsem přišla během blázince ve špitále, který pravidelně nastával během svátků.

Na gauči jsem se opět zachumlala do deky a otevřela si uložená videa muže bez tváře. Těžko bych si vybírala jedno nejoblíbenější, ale kdyby mi někdo držel zbraň u hlavy a musela bych, bylo by to video, na kterém se bez trička rozvaluje na gauči, hlavou se opírá o područku a celá scéna se koupe v rudém světle. Vidět byl jen od žeber nahoru, kůži měl pokrytou tetováním a svaly napjaté, jak rytmicky pohyboval paží, a naznačoval tak masturbaci, ale zároveň nepřekročil meze, aby mu nezrušili účet.

Nikdy jsem nevěděla, kam s očima, když jsem ho sledovala. Mám se dívat, jak s každým pohybem napíná a uvolňuje bicepsy? Nebo radši těsně mimo obraz, kde jsem si mohla představovat, jak si rukou honí péro?

Na začátku videa zíral na strop, ale ke konci otočil hlavu a díval se upřeně přímo do kamery. I když jsem samozřejmě *věděla*, že maska nemůže mít výraz, přišlo mi to tak. Jako by mi ty černočerné oči viděly až do duše a ta rozšklebená ústa volala moje jméno, když se udělal. Video skončilo hned, jakmile obrátil hlavu, a bylo až trapné, kolikrát jsem si ho těsně před koncem zastavila, abych se do těch jeho očí mohla vpít ještě o něco déle.

Jaké by to asi bylo být s ním v jedné místnosti, když to natáčel? Co kdyby se udělal při pohledu na mě? Nebo ještě něco lepšího – co

kdybych jednou přišla domů a našla ho rozvaleného přímo tady na tom gauči, jak na mě celý od krve čeká ve tmě a světlo se odráží od ocelového břitu jeho nože?

Při té myšlence jsem se otřásla vzrušením i strachy. Chtěla jsem to stylem, který nejspíš nebyl zdravý, ale po všech těch hororech, které jsem viděla na úrazovce a ještě předtím v podělaných letech svého dospívání, bylo celkem normální, že moje touhy stále častěji zabíhaly do temných oblastí.

Možná by si kvůli mně masku nasadil Tyler, napadlo mě.

Jo, ještě tu byl Tyler. Chlápek, se kterým jsem už asi rok spala. Málem bych na něj zapomněla. Vlastně nebyl k zahození – dobře vypadal a sex s ním ušel –, ale během rušnějšího období mě obvykle pohltila práce a to se teď kvůli personální krizi v nemocnici dělo často.

Kdy jsme se viděli naposledy? Muselo to být ještě před Vánoci, což znamenalo, že už byl nejvyšší čas na další rande. Zítřka jsem měla poslední směnu týdne a pak celé dva dny volna. Jak jinak je strávit než roztažená pod mužem, který věděl, kde je klitoris?

Dopila jsem víno a nechávala se unést vzrušením, že bych muže v masce mohla poznat i ve skutečnosti. Ani jsem si to pořádně nenechala projít hlavou a screenshot z toho oblíbeného videa jsem spolu se zprávou poslala Tylerovi.

Od pátku mám dva dny volna. Nechceš večer přijít a přinést si podobnou masku? Slibuju, že toho nebudeš litovat.

Odpověděl až další den, pár hodin po začátku mé směny, protože jako normální člověk spal, když jsem mu tu zprávu posílala.

Zklamaně jsem si četla jeho odpověď.

To je sakra dost, že ses ozvala. Ještě žiješ? Myslel jsem, že ses vypařila. Vždyt už jsou to dva měsíce. Zapomeň na to. Masky mě neberou a stejně už s někým chodím.

Dva měsíce? Vážně to bylo tak dlouho? Prolétla jsem naše textovky a měl pravdu. Možná bych se měla objednat na další terapii a zjistit, jestli nemůžu získat radu, jak sladit osobní život se svou profesí.

Bylo totiž nad slunce jasné, že jsem to hrubě nezvládala.

2

JOSH

„V pohodě, kámo?“ zeptal jsem se spolubydlícího. Před pěti minutami jsme přerušili videohru, aby mohl někomu napsat, a já už se začínal nudit.

Tyler se svalil na gauč vedle mě. „Jo, jen jsem to musel ukončit s tou Aly, se kterou jsem občas píchal.“

Zamračil jsem se. „Myslel jsem, že to skončilo už před pár měsíci.“

Zavrtěl hlavou, rukou si prohrábl špinavě blond vlasy, napjal biceps a otočil se, aby se pokochal vlastní postavou.

„*Nech toho,*“ měl jsem užuž na jazyku, ale radši jsem mlčel. Nebyl tu nikdo, na koho by Tyler mohl udělat dojem, ale samolibě se choval odjakživa a pózovat si zvykl už docela bezděčně. Stal se z toho skoro takový nervózní tik, který teď naznačoval, že situace kolem Aly se ho dotkla víc, než dával najevo.

„Myslel jsem, že mě vyghostovala,“ řekl, „ale nejspíš zase měla fofr v práci.“

Obrátil jsem se k televizi a snažil se chovat jakoby nic. „Dělá sestru na úrazovce, vid?“

Odpověď už jsem znal, stejně jako několik dalších osobních údajů, jako byla její adresa, zdravotní škola, kterou vystudovala, známky, které tam dostávala, a její aktuální rozvrh směn. Prostě normální věci, které člověk běžně ví o bývalé pichně spolubydlícího.

„Jo,“ přitakal Tyler. „Dva měsíce se ani neozve a pak mi pošle takovou nechutnost.“

Vytáhl z kapsy mobil, odemkl ho a hodil mi ho. Chytil jsem ho ve vzduchu, mrkl na displej a okamžitě jsem ztuhl.

Do hajzlu.

A bylo to tady. Konečně nastal den, kterého jsem se obával od chvíle, kdy jsem si před dvěma lety na sociálních sítích založil tajný účet. Můj online život se střetl s tím skutečným a teď mě odhalil.

Dělej jakoby nic, říkal jsem si. Tyler mě pozoroval a já nesměl dát najevo, že jsem strachy bez sebe. Zatraceně, Aly měla fetiš na masky a ze všech možných screenshotů, které Tylerovi mohla poslat, si vybrala zrovna tenhle.

Odkašlal jsem si. „Nikdy ses nezmínil, že je na takový věci.“ Přišlo mi to divné, protože Tyler mi o svém sexuálním životě vždycky dopodrobna vyprávěl, i když jsem ho prosil, ať si to nechá pro sebe.

Zasmál se. „Je to pro mě novinka, takže jsem rád, že chodím se Sarah, protože já na to rozhodně nejsem. Chci si jen zapíchat, udělat se a vypadnout. Nebaví mě hrát žádný hry.“

Věčná škoda pro partnerky, se kterými spal.

„To chápu,“ zalhal jsem, natočil mobil k sobě, jako bych si fotku ještě prohlížel a, ajaj, sklouzl mi palec. „Sakra, náhodou jsem tu zprávu smazal.“

Tyler pokrčil rameny. „To nic. Nemusím mít v mobilu nějakýho polonahatýho chlápka.“

Nějakýho polonahatýho chlápka, pomyslel jsem si a mobil mu podal. Tu fotku si tedy neprohlédl moc důkladně, jinak by totiž poznal ta tetování. Moje tetování. Holka, se kterou spal, mu poslala screenshot z jednoho mého videa, a nejspíš bych se tomu zasmál, kdybych se nebál prozrazení a kdyby mi v těle neproudil adrenalin.

„Tak můžeme?“ zeptal se a vzal do ruky svůj ovladač.

„Jasně.“

Znovu spustil hru a zase jsme začali pálit po všem, co se hnulo. Snažil jsem se soustředit na rozdělenou obrazovku před sebou, ale myslel jsem jen na tu textovku. Aly chtěla, aby ji ojel někdo v masce.

Potkal jsem ji jen jednou, ale udělala na mě dojem. Bylo to brzo ráno v létě, kdy strávila noc v Tylerově posteli, kde samozřejmě nespali. Já byl taky vzhůru a proklínal jsem divnou akustiku v bytě, dokud jsem nevyštrachal sluchátka potlačující hluk a nepřebil všechno hudbou.

Spaní jsem měl odjakživa mizerné, a tak jsem nečekal, že by byl vzhůru ještě někdo další.

Po několika hodinách jsem to konečně vzdal a šel si uvařit kávu. Když kávovar s pípnutím dokončil svou práci, pootevřely se dveře Tylerova pokoje. Otočil jsem se jen napůl, protože jsem si myslel, že to je můj spolubydlící, ale místo něj se tam objevila žena. Byla vysoká, což bylo trochu nešťastné, jelikož na sobě měla Tylerovo triko, které jí jen tak tak zakrývalo rozkrok. Okamžitě jsem sklopil oči a zaměřil se na její dlouhé nohy. Tyler se s ní seznámil v posilovně a opravdu vypadala jako někdo, kdo posiluje pravidelně: silná stehna, vyrýsovaná lýtka a podle toho, co jsem zahlédl, měla stejně svalnaté i paže.

Zvedl jsem oči, jakmile mi došlo, že moc zírám, a okamžitě jsem toho zalitoval. Aly byla sexy. Nic jiného bych sice nečekal, protože Tyler měl vždycky přitažlivé partnerky, ale Aly byla spíš výrazná než krásná. Špičatá brada, plné rty, které podle všeho v noci dostaly pořádně zabrat, nos, který by moje matka popsala jako typicky italský, a velké tmavé oči. Rozcuchané hnědé vlasy jí v kudrnatých pramenech padaly až k loktům.

Úsměvem, který mi věnovala, když jsme se na sebe podívali, mě skoro omráčila. „Vážně doufám, žes udělal dost kafe pro dva.“

Se zamručením jsem přitakal a obrátil se k ní zády.

Snažila se se mnou zapříst hovor, a i když jsem nebyl vyloženě drzý, choval jsem se odměřeně a odpovídal úsečně a s odvráceným obličejem, až celkem rychle ztichla. Alespoň jsem nalil kávu nejprve

jí a hrnek položil na linku, kde na něj snadno dosáhla. Potom jsem hrnek naplnil sobě a rychle vypadl.

Tyler jí neřekl, kdo jsem. Věděl jsem, že by nic neprozradil, ale stejně jsem nemohl riskovat, že by si mě dlouho prohlížela a začala přemýšlet, koho jí připomínám. Jako bych z oka vypadl tomu parchantovi, který byl mým otcem a o kterém právě vyšel dokument na Netflixu. Kdoví, při mé smůle ho Aly možná už viděla.

Ten dokument mi pořádně otrávil celé léto a skoro jsem nevycházel ven. Pokaždé když se o filmu *Milý tatínku* mluvilo v médiích, se našel někdo, kdo mě zastavil na ulici nebo v supermarketu a pronesl: „Možná už vám to někdo řekl, ale vypadáte úplně jako chlápek, o kterém jsem včera slyšel.“ Další na jeho jméno narazili v podcastu nebo zhlédli epizodu nějakého krimi pořadu, který rozebíral jeho četné hříchy.

Dokument vyvolal čerstvou vlnu zájmu a já se měsíce urputně snažil, aby mě, mou mámu a nevlastního otce nikdo nenašel. Všichni chtěli urvat exkluzivní rozhovor s přeživšími členy rodiny George Marshalla Secliffa a někdy se kvůli tomu, aby nás vypátrali, uchýlovali k nelegálním prostředkům. Proto jsem se ještě na střední začal zajímat o hacking. Chtěl jsem nás tři vymazat z internetu a snažil se pochytit všechno, co se dalo, abych to dokázal.

Všechny ty znalosti jsem časem zúročil. Teď jsem pracoval pro prestižní kybernetickou bezpečnostní firmu a sestavoval jsem kód bránící tomu, aby peníze klientů těch největších akciových gigantů vysáli ostatní hackeři. Mohl jsem dělat z domova, měl jsem pružnou pracovní dobu a dost času na všechny své zájmy.

Jako třeba na natáčení provokativních videí pro další fanoušky masek.

Ze stejného důvodu, proč jsem se držel doma, jsem ani moc nerandil. Přestože jsem měl vlasy delší než otec, vypadali jsme k mé smůle skoro identicky.

Když jsem byl ještě mladší a neměl masitý obličej, nebylo to tak zlé. Zachránilo mě, že jsem byl jako kluk kostnatý. Ale teď, když jsem dorostl do podoby muže a přiblížil se věku, kdy otce chytili, jako bych z oka vypadl jeho policejní fotce.

Žen, se kterými mě spárovaly seznamovací aplikace, jsem se hned ze začátku ptal, jestli mají rády true crime. Pokud odpověděly kladně, zablokoval jsem je a hledal dál. Šanci jsem dával jen těm, které prohlásily, že „ty nechutnosti“ nesnášejí. Když už jsem se výjimečně s někým sešel, vydrželo to maximálně pár týdnů. Pustil jsem je k vodě, když se mi zdálo, že by se do mě mohly brzo zamilovat, nebo když se jim v očích usadil pátravý výraz, jako by se snažily přijít na to, odkud mě znají.

Dokonce i zrcadla pro mě teď představovala problém, jelikož jsem se na sebe nedokázal podívat, aniž bych si nepředstavoval, jak se tvářím rozzuřeně, zatímco se na mě sesypávají pěsti. Viděl jsem i další dokumenty o agresorech a vždycky mě zaráželo, když jejich rodiny tvrdily, že neměly tušení, co jejich otec/manžel/strýc ve svém volnu dělá.

Můj otec byl zasraná zrůda a nedalo se to ničím nalakovat narůžovo. Jeho zločiny mu tak dlouho procházely jen kvůli tomu, že si vybíral ženy na okraji společnosti, dobře vypadal a na chvíli to uměl dobře sehrát. Alespoň do té doby, než ty prostitutky přemluvil, aby nasedly do auta.

Stejně jako jeho vzor – Ted Bundy.

Jediné společné zrcadlo v bytě bylo ve druhé koupelně, a abych se mu vyhnul, chodil jsem tam vždycky se sklopenou hlavou. Můj ksicht byl jednoduše problém, a proto mi nápad nosit masku přišel tak přitažlivý. Na masky jsem byl zatížený už léta a poté, co na mě jednou vyskočil článek o rostoucí oblibě provokativních videí tvůrců v maskách, jsem měl konečně důvod vzít si ji taky. Byl to seriózní text o psychologických příčinách trendu, ale chytrých keců jsem si nevěšmal a zaměřil se jen na videa, která byla součástí článku.

To bych taky zvládl, došlo mi zčistajasna. Objevil jsem způsob, jak se konečně vyjádřit na sociálních sítích, ukázat tělo, na kterém jsem tvrdě makal, a zároveň uspokojit přirozenou potřebu po kontaktu s lidmi. Od otce jsem navíc zdědil spoustu mindráků, včetně touhy po obdivu. Většinu života jsem ji potlačoval, ale poslední dobou se mě terapeutka snažila přesvědčit, že honit se za slávou a uznáním bylo docela normální. Naše primitivní mozky po tom pořád toužily,

protože když jsme se ještě mlátili po hlavách kyji z mamutích kostí, ti oblíbení to jen sledovali z bezpečí jeskyně.

Jakmile jsem se rozhodl, že dám konečně průchod svým touhám, objednal jsem si na internetu drahou nahrávací techniku, strávil jsem hodiny nad návrhem a 3D tiskem vlastní masky a na youtube jsem zhlédl nespočet videí, než jsem si na sítích vůbec založil účet.

A vůbec nikomu jsem o tom neřekl. Ani Tylerovi, který byl odjakživa mým nejlepším kamarádem.

„Dneska hraješ úplně na hovno, kámo,“ řekl, když jsme na obrazovce už poněkolkáté padli.

„No jo, sorry. Myslel jsem na práci,“ zalhal jsem.

Zbytečně prudce hodil ovladač na konferenční stolek. „To už je jedno. Musím ještě stihnout posilku, než tam bude narváno.“

Vyskočil z gauče a šel do svého pokoje.

Tyler se někdy choval jako debil a byl to odjakživa děvkař, ale byl to taky jediný člověk, který mě hned neopustil, když otce zatkli. Pod slupkou floutka se skrýval dobrý a skoro až přehnaně věrný kamarád. Když celá univerzita zjistila, kdo jsem, přestěhovali jsme se sem z jeho popudu. Prohlásil tehdy: „Sereme na ně. Mizíme,“ a nejdřív jsem ani nevěřil, že to myslí vážně, tedy jen dokud nepodal žádost o přestup na jinou školu a nezačal mi posílat inzeráty na nové bydlení.

Místo přestupu jsem ale se školou sekl úplně. Zdálo se mi, že už mi neměla co dát a žádný z profesorů už mě o hackingu nemohl naučit nic nového. Zbytek vzdělání jsem absolvoval online a neúnavně jsem studoval, dokud jsem nebyl připravený vstoupit na pracovní trh. Ucházel jsem se pak jen o jedinou pozici – tu, kterou jsem zastával dosud – hacknutím jednoho mediálního obra a firmě, pro kterou jsem teď pracoval, jsem ukázal, jak jsem se dostal přes jejich zabezpečení.

Za to, aby byli o krok napřed před novými kybernetickými hrozbami, mi platili přímo královsky, takže jsem si bez mrknutí oka pořídil tu nejdražší digitální kameru na trhu a nájem jsem zaplatil na dva roky dopředu.

Tyler v pokoji hlasitě zavřel zásuvku, což bylo znamení, abych se také zvedl. Mobil jsem měl u sebe na stole a nemohl jsem se dočkat, až ho zapnu. Chtěl jsem si rychle pustit video, které Aly poslala, a podívat se, jestli ji nenajdu v komentářích. Měla kink na masky. Nebo ji minimálně zajímaly natolik, že nějakého chlapa v masce chtěla.

Doteď jsem všechny zprávy odběratelů se žádostmi o setkání na živo a sehrání jejich fantazií ignoroval. Na internetu to byli cizí lidi. Mohl to být kdokoli a já jsem nestál o schůzku s nějakou stařenou, když jsem čekal sexy dvacítku.

Aly však cizí nebyla, tu jsem znal. Tedy líp, než bych měl, ale kvůli otcově genetické výbavě jsem měl s osobními hranicemi trochu problém.

Už byla u mě doma, v jediném útočišti, které mi ještě zbývalo. Měl jsem tak silnou potřebu střežit si identitu, že jsem si po vzoru FBI důkladně proklepl každého, koho k nám Tyler pozval. Pro mou posedlost měl naštěstí pochopení a své hosty mi hlásil předem. Většinou mě přestali zajímat, když jsem je coby hrozbu vyloučil, ale můj zájem o Aly přetrval ještě dlouho poté, co měl nejspíš vyprchat.

Popadl jsem mobil ze stolu, posadil se na postel a přihlásil se do svého účtu. Video, ze kterého Aly screenshot poříдила, patřilo s 3,4 miliony zhlédnutí mezi má nejsledovanější. Nevýhodou však bylo, že jsem se musel prokousat tisíci komentáři, pokud jsem ji tam chtěl najít, což i tak neslibovalo jistý výsledek. Většina lidí si na internetu udržovala relativní anonymitu. Při mé smůle Aly nejspíš také. Bylo by skvělé, kdybych si k vyhledávání mohl napsat nějaký kód, ale tato část operace vyžadovala manuální zásah, a tak jsem se zády pohodlně opřel o čelo postele, pustil se do skrolování a očima po ní pátral mezi přezdívkami a avatary.

Asi po hodině jsem se s trhnutím narovnal a palec jsem držel u uživatele se jménem „aly.aly.oxen.free“. To mě podrž! Byla to ona? Klikl jsem na její profil, který byl samozřejmě soukromý. Přimhouřil jsem oči a naklonil se blíž. Avatar byl fotka nějaké tmavovlásky. Udělal jsem si screenshot a použil AI software, který jsem měl v mobilu, abych fotku zvětšil a upravil její rozlišení, a nakonec se

přede mnou zjevila krásně ostrá fotka Aly a já jsem ani na chvíli nezapochyboval, že je to ona.

Abych si však byl stoprocentně jistý, otevřel jsem počítač, hackl jí účet a použil při tom všechny figle, které jsem znal, abych za sebou zametl stopy a aby nedostala žádné upozornění. Účet si založila z místní IP adresy a po hlubším pátrání jsem zjistil, že se ta adresa nacházela v ulici, kde bydlela.

Našel jsem ji. Aly neměla jen kink na masky, ale jedno moje video se jí líbilo natolik, že připsala komentář: *„Jsem zrovna v práci, pane. Jak se opovažujete?“*

Komentovala i další?

Na počítači jsem se přihlásil do svého účtu a napsal pár řádků kódu, který její účet v komentářích vyhledal. Objevilo se tolik výsledků, až se mi z toho točila hlava. Lajkovala, komentovala a uložila si skoro každé moje video.

Všechna krev v těle se mi nahnula rovnou do péra, které mi začalo vzdouvat tepláky. To bylo zlé. Neměl bych tu sedět a slintat po bývalce spolubydlícího nebo co pro něj vlastně byla. Rozhodně to nebyla jeho přítelkyně. Jejich vztah nebyl natolik vážný, aby ho pojmenovali, a Tyler ve stejné době chodil i s dalšími. Takže žádná nepsaná pravidla mezi kámoši jsem nejspíš neporušoval. Jen několik zákonů na ochranu soukromí a kupu společenských norem, ale ty mi byly vždycky víceméně ukradené. Tyler byl můj jediný kamarád. Nechtěl jsem riskovat, že ho ztratím kvůli ženské, i když se mi od první chvíle, kdy jsem ji spatřil, vkrádala do snů.

Co neví, to mu neublíží, říkal jsem si. Vždyt jsem stejně ještě nic neprovedl. Komu by mohlo vadit trochu online stalkingu? Totéž přece udělala ona mně.

Zastavil jsem se u prvního vyhledaného komentáře.

„Probudilo mě snad ve dvě ráno tohle video? Vólalo snad moje jméno?“

Zazubil jsem se a zavrtěl hlavou. Jasně, že byla i vtipná. Jako by nestačilo, že byla sexy a určitě taky nedostupná.

Četl jsem dál. Komentáře psala jak legrační, tak vyloženě nemravné.

„Velké díky algoritmu, že mě zavedl právě sem.“

„Tady toho videa si dávám už šestou řadu.“

„Z tohotohle jsem pořádně nažhavená, i když je ještě sakra brzo ráno.“

„Chtěla bych se k němu pěkně PŘIPLAZIT.“

„Bum! A mám po vaječnicích.“

„Tak v tomhle hororu bych umřela. Všichni by vzali nohy na ramena, zatímco já bych se rozběhla vstříc nebezpečí.“

Odsunul jsem se od stolu. Tak to byla síla. Ten poslední komentář mě sebral víc než ostatní a začal jsem si představovat, jak ji pronásleduju, chytím a nakonec ošukám.

Tak nějak to tedy možná začíná? Zdánlivě nevinnou fantazií o tom, že opícháte ženskou na místě, kde ji nikdo neuslyší? A bude se to pak jen zhoršovat a moje touha eskaluje až do fáze, kdy ji budu šukat a při tom trochu škrtit? A pak jí sevřu prsty kolem krku ještě o něco pevněji a při mrdání budu sledovat, jak jí z očí vyprchává život?

Pták mi okamžitě změkl, což jsem bral jako dobré znamení. Představa, že Aly vážně ublížím, mě nevzrušovala, takže jsem ještě možná nebyl tak ztracený případ, jak jsem se obával.

Židli jsem otočil zpět ke stolu a hltal Alyiny zbylé komentáře, což nějakou dobu zabralo, protože výsledkem vyhledávání byla více než stovka položek.

Po méně než minutě se mi díky ní pták postavil znovu. Tolik jejích komentářů se točilo kolem scénáře, že přijde domů a najde mě tam, až jsem měl hlavu plnou představ o tom, jak její fantazii naplnit.

Co by se stalo, kdybych se k ní opravdu vloupal?

Ve skutečnosti by mě buď normálně zastřelila, nebo utekla a zavolala policajty, a život by se mi úplně rozpadl, když by mě zatkli a média by hned vytrubovala, že jsem se pěkně potatil.

Ale já jsem momentálně nežil v realitě. Moje myšlenky byly čirá fantazie a já jsem si stále dokola představoval, jak se vplížím k ní domů a Aly zareaguje přesně tak, jak psala. Připlazí se. Bude mě prosit, abych ji šukat a při tom jí u krku držel nůž.

„Ten týpek se mi pořád dostává na feed, ale do kalhotek ne, což je fakt tragédie,“ byl asi můj nejoblíbenější komentář vůbec.

Zamručel jsem a přes tepláky si dlaní stiskl péro. Co bych jí tak všechno udělal, kdyby mě nechala? Splnil bych jí každičkou chlíp-nou představu, která se jí kdy zrodila v hlavě. A nemusel bych se bát, že se její touha změní v děs, protože se zakrytým obličejem nic takového ani nehrozilo. Pro jednou by mě nesvazoval strach z prozrazení.

A ta myšlenka mě vzrušovala skoro stejně jako Aly.

Pohodlně jsem se opřel, ruku zasunul do trenek a stiskl si kořen ptáka. Jaké by to bylo vloupat se k ní domů? Věděl jsem, že bych to zvládl. Kromě hackingu jsem se totiž dobře uměl i nenápadně plížit nocí. Vždycky jsem byl noční sova a platilo to zvláště poslední dobou, protože bylo méně pravděpodobné, že mě někdo uvidí ve tmě než za denního světla. Nakupoval jsem v nonstop supermarketu. Cvičil jsem ve dvě ráno, kdy posilovna v našem domě zela prázdnotou.

Začal jsem si ho honit a představoval si při tom, jak překonávám zámek jejího domu. Naučil jsem se to ještě jako teenager, abych se mohl vloupat do ordinace svého terapeuta a přečíst si, co o mně napsal. To sice byla chyba, protože jsem nebyl připravený na to, co jsem objevil, ale alespoň jsem se při tom něco naučil. Teď stačilo tu šikovnou dovednost jen oprášit a využít k tomu, abych uprostřed noci vklouzl k Aly domů, když měla noční.

Palcem jsem si přejel přes žalud, navlhčil ho preejakulátem a pak mi ruka zase sklouzla dolů ke kořeni. Když jsem zavřel oči, viděl jsem Aly, jak po dlouhé směně celá zdrchaná a unavená stojí ve dveřích a najednou strachy vykulí oči, když jí dojde, že tam není sama.

„Kdo je tam? Co chcete?“ slyšel jsem v duchu, jak volá roztřeseným hlasem.

Pak jsem na ni místo odpovědi namířil špičku nože.

Tebe.

Zvedla ruce. „Vezměte si, co chcete, a vypadněte. Jen mi neubližujte.“

Zavrtěl jsem hlavou a pokynul jí nožem sklopeným k podlaze. Jako hodná holka hned padla na kolena. Došel jsem k ní a pozoroval, jak se jí zvedá a zase klesá hrudník. Očima přejížděla z nože na moje polonahé zakrvácené tělo, a jak se její strach začal proměňovat v touhu, zornice jí pomalu pohlcovaly duhovku.

Zastavil jsem se nad ní, sledoval její vzhůru obrácenou tvář a vychutnával si zranitelnost její pozice. Opatrně jsem jí špičku nože přiložil pod bradu, zvrátil jí hlavu, rozepnul si kalhoty a vyndal ptáka. Na opojný okamžik zvedla oči k temným otvorům mé masky a pak rozevřela rty, naklonila se dopředu, neodolatelnými ústy pevně stiskla špičku mého péra a...

Doprčíc, už jsem skoro byl.

Z krabice jsem vytáhl pár kapesníků a strčil si je do kalhot právě včas, než se stačily promočit. Chtěl jsem zblízka vidět Aly, jak je zároveň vydešená a nadržaná. Hrozně moc. Po ničem jiném jsem už strašně dlouho netoužil.

Teď jen vymyslet, jak to zařídit tak, aby mě hned nezatkli.

Ve čtvrti, kde Aly bydlela, pořád viselo plno vánočních světel a to byla překvapivě největší překážka, na kterou jsem při plánování své dobrodružné mise narazil.

Ode dne, kdy jsem viděl její zprávu na Tylerově telefonu, uplynul týden. Sedm dní jsem si svůj šílený plán snažil vymluvit, ale zároveň jsem trénoval otevírání zámků, zjišťoval, jestli má Aly domovní alarm – neměla, což bylo trestuhodné –, a jezdil na noční průzkumné výpravy do její čtvrti.

Racionální zbytky mého mozku mě očividně nedokázaly přivést k rozumu, protože teď jsem stál u zadních dveří jejího domu a snažil se popadnout dech poté, co jsem způsobil krátký výpadek proudu v celé ulici a pak sprintoval za dům, abych rychle odmontoval světla na zadním dvorku, než se elektřina znovu nahodí.

Hlavou jsem se opřel o vinylové obložení fasády a zavřel oči. Určitě mě chytí. Chytí mě, moje jméno se objeví ve zprávách po celém světě a kvůli mému otci žádná porota nikdy neuvěří, že jde o moje první vloupání. Budou si myslet, že jsem měl za lubem něco mnohem hanebnějšího, a přišijí mi za tuhle debilitu doživotí.

A to vše jen kvůli tomu, že jsem chtěl s maskou na obličejí ošukat hezkou holku.

Měl jsem to radši zabalit. Odstrčit se tady od té zdi, nasednout do auta, odjet pryč a na Alyin fetiš s maskou jednou provždy zapomenout. Zachoval by se tak každý normální chlap. Každý, kdo to má v hlavě v pořádku. Jenže já jsem nebyl ani jedno, protože jakékoli náznaky pochybností mi v hlavě pokaždé utnulo rezolutní „NE!“.

Možná bylo načase smířit se s tím, že normální nejsem a nikdy nebudu. Chtěl jsem věci, které by většina lidí zavrhla, a místo světla a lásky mě přitahovala temnota a zvrácenost. Odjakživa jsem se svou povahou bojoval, ale už jsem toho měl plné zuby.

Už jsem toho měl fakt dost.

Bylo by mnohem snazší dát svým touhám konečně průchod. Byla by to vlastně úleva. Hrozně jsem se snažil napravit a potlačit věci, které byly podle všech nenormální, ale po deseti letech terapie a léků ve mně myšlenky a touhy, které většina společnosti vnímala jako problematické, zůstaly.

Nyní se mi nabízela šance je opravdu přetavit do reality. Připravil jsem se, jak nejlépe to šlo. Byl jsem od hlavy k patě zakrytý, abych na místě forenzním technikům nezanechal kožní buňky. Dům měl zabezpečený jen jeden Alyin soused, a tak jsem se mu naboural do sítě, abych zjistil, jestli na zadní dvorek dohlédne některá z jeho kamer. Naštěstí ne.

Ale kdybych náhodou na něco zapomněl, zakryl jsem si navíc tvář kuklou. Boty, do kterých jsem se přezul, byly o velikost větší než moje běžná velikost, a podrážky jsem oblepil páskou, aby neza-nechaly žádný obtisk vzorku. Teď jen dostat se dovnitř, udělat, co chci, a pak zmizet.

Zhluboka jsem se nadechl a otočil se ke dveřím. Na obloze svítil jen půlměsíc, ale spolu s okolními vánočními světly vytvářel dost světla na to, abych dokázal rozeznat kliku. Sundal jsem si batoh a vytáhl z něj svou sadu na páčení zámků. Když jsem nástroje vyna-dal a pustil se do práce, ocel se ve svitu měsíce krásně leskla.

Někdy jsem míval sklony k obsedantnímu chování a páčení jsem nacvičoval tak svědomitě, že jsem dveře otevřel za minutku. Stiskl jsem kliku, modlil se, aby to nebylo tak snadné, a pak jsem úlevou vydechl, když dveře kvůli bezpečnostní petlici nepovolily. Ale ani

ta by odhodlaného lupiče nezastavila a bylo jasné, že Aly potřebuje lepší ochranu.

Udělal jsem si mentální poznámku, že Aly musím vše anonymně objednat, odložil jsem nástroje a vytáhl drahé magnety, které jsem pořídil na internetu. Otevřít petlici potrvá mnohem déle než samotný zámek. Mohl jsem dveře snadno vykopnout nebo se dovnitř dostat jiným destruktivním způsobem, ale nechtěl jsem Aly ničit majetek ani povzbudit případné lupiče, kteří by přišli po mně. Musel jsem zvolit pomalejší a obtížnější cestu.

Minuty ubíhaly a mně se na obočí začaly hromadit kapky potu. Pokaždé když jsem v nebezpečné blízkosti zaslechl nějaký zvuk, jsem se zarazil a srdce mi v hrudníku bušilo ostošest, zatímco jsem si říkal, že mě nejspíš každou chvíli chytí. Skoro jsem utekl, když jsem jednou zaslechl kvílení sirén, ale zvuk se nepřibližoval, jen se přesunul do souběžné ulice a pak se vytratil.

Ztratil jsem pak celou minutu tím, že jsem se musel znovu učit dýchat.

Byla to zatracená šilenost. Totální blbost. Ale stejně jsem se nedokázal zastavit, když jsem zvedl magnety a pokračoval v dobývání petlice.

Po nějaké době, která mi připadala jako věčnost, magnety konečně zabraly a zámek se otevřel. Opřel jsem se čelem o dveře a roztreseně dýchal. Tělem mi kolovalo tolik adrenalinu, že jsem se potřebou ho ze sebe dostat celý třásl. Stále jsem se napůl obával, že můj plán skončí fiaskem, ale čirá radost z toho, že dělám něco tak nebezpečného a nelegálního, mi poskytla mnohem víc vzrušení, než cokoli jsem kdy zažil, a to včetně seskoků padákem.

Cítil se stejně i můj otec? Pohánělo ho vedle sadistické touhy stejné vzrušení?

Zavrtěl jsem hlavou a narovnal se. Na tyhle blbosti můžu myslet až pak. Teď se hlavně musím dostat dovnitř.

Stiskl jsem kliku a obezřetně otevřel dveře. Na internetu jsem nedokázal zjistit jen to, zda měla Aly nějaká zvířata. Při páčení zámku jsem žádné štěkání neslyšel, ale to nutně neznamenalo, že na mě uvnitř nečeká agresivní pes, kterého vycvičili, aby byl zticha.

Své obavy jsem mohl utiřit, kdybych se jednoduše zeptal svého spolubydlícího – Tyler tam párkrát byl, takže by to určitě věděl –, ale nechtěl jsem, aby si myslel, že mám zájem o některou z jeho bývalek, zvláště ne o Aly.

V zadní části domu byla tma, jen z obývacího, kde se v okně pyšně tyčil rozsvícený vánoční stromek, vycházelo měkké světlo. Bylo ho tak akorát na to, abych se dokázal zorientovat a ujistit se, že tu na mě žádní psi nečíhají.

Rychle jsem za sebou zavřel a zamkl.

Náhle se domem rozlehlo neskutečné zakňučení.

Doprčic! Tak přece tu Aly měla nějakého démona posedlého čokla, který se mi nejspíš zahryzne do nohy a mou krev pak po celém zatraceném domě najdou policajti.

Popadl jsem kliku a užuž jsem chtěl vystřelit ven, když do místnosti vběhla malá chlupatá koule a zastavila se těsně přede mnou.

Kočka. Aly měla kočku.

Ve tmě jsme si jeden druhého měřili pohledem. Pod hromadou černobílé srsti byla vlastně dost hubená. Kdyby na to přišlo, tak bych si s ní poradil.

„Nechtěj mě nasrat,“ varoval jsem ji.

Otočila se ke mně bokem, postavila se na špičky a srst naježila jako tchoř.

Musel jsem se zasmát. Navzdory své velikosti ta šelmička působila jako bojovník a to jsem dokázal ocenit.

Já jsem žádné zvíře nikdy neměl. Každý ví, že sérioví vrazi se na zvířatech trénují, a já jsem nestál o žádné pokušení, kdybych byl náhodou po otci víc, než jsem si myslel. Báť jsem se, že kdybych si nějaké zvíře pořídil, nic bych vůči němu necítil – žádné ochranné instinkty nebo roztomilou agresi, kterou oplývala většina majitelů – nebo by se potvrdily všechny mé obavy a okamžitě bych ho vnímal jako kořist.

Vteřiny ubíhaly a já stál zaraženě na rohožce a čekal, až mě přemůže nějaký agresivní pud. Necítil jsem ale nic než mírné napětí. Kočky přece mají drápy. Co když na mě skočí a škrábne mě až do krve? Člověka lze identifikovat i z jediné kapky.

Kočka se bez varování narovнала a vykročila ke mně.

Co to sakra dělá?

Ustoupil jsem, přitiskl se zády na dveře a cítil, jak mě podivně hypnotizují její oči svítící ve tmě. Zabít tuhle malou chlupatou potvůrku by byla hračka, ale neměl jsem chuť jí nijak ublížit. To snad muselo být dobré znamení, ne? Nebo to byla tak nová zkušenost, že jakákoli strašlivá reakce, kterou bych běžně měl, byla momentálně utlumená?

„Hlavně mě neškrábní,“ poručil jsem kočce.

Stále ještě existovala možnost, že kdesi pod povrchem se ve mně potají vaří nějaká zrudná žízeň po krvi, a kdyby se vyvalila ven, ty vražedné instinkty by mohly proniknout až do mého vědomí a donutit mě provést něco hrozného. V dětství mě naučili, že si nemám věřit, a tahle situace mi přišla jako ideální příležitost definitivně zjistit, jak moc jsem vlastně otci podobný.

Kočka mi bezstarostně docupitala až k nohám. Stál jsem jako přimražený na místě a čekal, až se něco semele, ale místo toho, aby mě kousla, si jen přičichla k mým kalhotám, čelem mi vrazila do holeně a vrněla tak nahlas, že to znělo jako předoucí motor.

Úlevně jsem si vydechl a klesl do podřepu, abych si ji pořádně prohlédl. Byla vlastně celkem... roztomilá a nad očima měla bílé skvrny, které vypadaly jako obočí. Právě teď je měla stažené, jak přivřela oči, a znovu se mi otřela o nohu, jako by si říkala o pohlazení. Napadlo mě vůbec někdy, že je něco roztomilé? A nebo jinak, dovolil jsem si na to někdy pomyslet?

„Promiň, jestli to zvorám,“ řekl jsem a zvedl ruku, abych kočku podrbal mezi ušima a pak na hřbetu, jak jsem to viděl v televizi. Poprvé v životě jsem teď hladil zvíře a třásl se mi při tom prsty. Naštěstí to bylo jen kvůli nahromaděnému adrenalinu, ne kvůli nějaké rostoucí touze tu Alyinu potvůrku zaškrtnit.

Krizi jsem zažehnal. Alespoň prozatím.

Během tohoto týdne jsem se o sobě naučil dvě zásadní věci: nechtěl jsem ublížit Aly ani její kočce. Možná nakonec nejsem psychopat. Ti se nestarají o nikoho a o nic jiného než o sebe. To však ještě nevyklučovalo možnost, že jsem sociopat. Většina sociopatů

dokáže navázat vztah s pár vybranými osobami. Jsou to pro ně vzácné výjimky, ke kterým cítí intenzivní lásku a oddanost, ale k nikomu dalšímu necítí absolutně nic. Mně vždycky záleželo jen na mámě, nevlastním tátovi a na Tylerovi. To byli moji lidé a na ostatní jsem skoro nepomyslel. Mohla za to ale porucha osobnosti, nebo spíš to, že si jednoduše *získali* mou důvěru?

Zavrtěl jsem hlavou, postavil se a nevímal si nespokojeného mňoukání, které se začalo ozývat, když jsem kočku přestal hladit. Nebyl jsem tam proto, abych se mazlil s kočkou. Času jsem neměl nazbyt a čím déle jsem tam trčel, tím se zvyšovalo riziko prozrazení. O svém duševní zdraví můžu rozjímat později.

Teď jsem musel natočit video a vybrat místo pro kameru.

Bylo načase zjistit, jak vážně to Aly myslela s fantazií, že vejde domů a ve tmě tam na ni bude čekat muž s maskou.

3

ALY

Všichni v tomhle zatraceném městě už vážně zešileli. Nebo mi to tak dnes alespoň připadalo. Byli jsme během směny zvyklí na hromady nejrůznějších úrazů, ale tentokrát to bylo jiné. Přestala jsem počítat, kolik jsem během posledních sedmi hodin ošetřila pacientů, kteří se zranili při nějaké hovadině, kterou by si dvakrát rozmyslelo i malé dítě.

Šlo snad o nějaký nebezpečný nový trend na sociálních sítích, o kterém jsem ještě neslyšela? Nebo někdo obnovil ten starý pořad, ve kterém týpci narážejí do věcí v nákupních vozících? Něčím se taková míra stupidity přece musela dát vysvětlit. Nemohla to všechno být jen náhoda.

Když přival pacientů na chvíli opadl, což tak pozdě v noci nebylo nijak neobvyklé, seděla jsem schoulená na křesle v kuchyňce a snažila se udělat si pohodlí u dalšího hrnku kávy. Byla jsem teprve v polovině směny a k tomu, abych vydržela až do konce, jsem potřebovala co nejvíc kofeinu.

Do místnosti vplula Tanya, zamířila rovnou k oknu a zadívala se na noční oblohu tak soustředěně, že si mě možná nevšimla. „A to ani není úplněk,“ pronesla polohlasem.

Narovnala jsem se. „Takže to nejsou jen moji pacienti?“

Otočila se ke mně, zavrtila hlavou a dlouhé copánky jí padaly přes ramena. „Ne. Dneska večer se ve městě něco děje.“

Znepokojeně jsme se na sebe podívaly a pak opět odvrátily oči. Takové věci se občas stávaly, vynořovaly se zvláštní vzorce, které mě přesvědčovaly o tom, že lidé byli vzájemně propojeni víc, než jsme si uvědomovali. Jeden týden to mohl být náhlý nárůst obětí dopravních nehod, který se nedal vysvětlit ani mizerným počasím, ani dopravní situací. Další týden se sešlo více obětí domácího násilí a jindy zase střelných zranění. S Tanyou jsme se o tom párkrát bavily. Říkaly jsme si, jestli mají lidé nějakou úlovou mysl nebo to má něco společného s magnetickými proudy či snad naše podvědomí umí z okolního prostředí přijímat stejné jemné signály.

Nadhodila jsem to i jednomu policajtovi, který tu pravidelně sloužil, a místo toho, aby si myslel, že jsem blázen, se mnou souhlasil a dodal, že si s kolegy všimli něčeho podobného. Řešili řadu případů, kdy různí lidé, mezi nimiž nebyla téměř žádná dohledatelná vazba, spáchali během jednoho týdne stejný zločin. Další týden to byla jiná skupina, která páchala něco jiného.

Když jsem o tom pak řekla Tanye, obě nás to tak vyděsilo, že jsme se tomu tématu raději vyhýbaly obloukem, jako by jen pouhá zmínka dokázala vyvolat novou vlnu vyšinutí.

„Jak je na tom Brinley?“ zeptala jsem se. Tanya s ní dělala včera v noci a trochu na ni při tom dohlížela, stejně jako já noc předtím.

Tanya se odtáhla od okna a přešla ke kávovaru. „Díkybohu dobře. Myslím, že máš pravdu a vydrží tady. Ta první mizerná noc ji jen trochu rozhodila.“

„Není nad křest ohněm, aby se ukázalo, co v člověku opravdu je,“ prohlásila jsem.

Tanya si nalila kávu, obrátila se ke mně a s bokem opřeným o linku usrkla první doušek. „Nebylo by to tak zlý, kdyby nás na pacienty bylo víc.“

Trochu jsem ožila. „A nejedeš náhodou příští měsíc na ten pracovní veletrh?“ Nemocnice pravidelně vysílala stánky na středškolské burzy práce a náborové akce, abychom zvýšili zájem o práci zdravotních sester. I když tady se jich nakonec moc neuchytilo, jakékoli navýšení jsme brali jako vítězství.

Tanya přikývla. „Nechceš jet se mnou? Počítá se to jako směna, takže bys pro změnu mohla zažít trochu denního světla.“ Zdvihla jedno obočí a změřila si mě přes okraj hrnku. „Poslední dobou seš dost pobledlá.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Doufám, že na tom veletrhu ti lanaření půjde líp.“

Zasmála se. „Tak pojedeš, nebo ne? Přece nechceš, abych s sebou musela vzít třeba Donnu.“

Obě jsme se ušklíby. Donna byla jednou ze sester, které tu minulý týden byly s Brinley. K pacientům byla hrubá a k ošetřovatelské práci jí chybělo přirozené cítění. Její účast na pracovním veletrhu by jakékoli zájemce od kariéry v oboru pravděpodobně jen odradila.

„No jo, tak já pojedu,“ přitakala jsem.

Tanya s úlevou vydechla a znovu se napila kávy.

Rozhostilo se mezi námi příjemné ticho, do kterého jsme se obě pohodlně ponořily. Byly noci, kdy jsme si mezi prací povídaly a vyprávěly si nejnovější drby. A pak byly směny, kdy jsme si každá přemýšlela o svém a uprostřed náročné směny jsme se snažily jen si trochu oddechnout.

Tanye na boku zapípal pager a ona tiše zaklela a vytáhla ho. „Výsledky z laborok,“ oznámila, dopila poslední zbytky kávy a vyrazila z kuchyňky.

Když odešla, taky jsem mrkla na svůj pager. Čekala jsem na krevní obraz dvou pacientů a překvapilo mě, že jsem žádné oznámení ještě nedostala. Možná bych mohla podplatit Veronicu, svou známou z laboratoře, aby mě ve frontě trochu posunula.

Všimla jsem si data nahoře na pageru a hned jsem se narovнала. Už byl čtvrtek. To znamenalo nové video od muže bez tváře. Videá s železnou pravidelností zveřejňoval v úterý, ve čtvrtek a v sobotu. Jak jsem sakra mohla zapomenout?

Z křesla jsem vystřelila ke své skříňce. Byl zázrak, že jsem měla kuchyňku celou pro sebe, a za nic na světě bych nechtěla přijít o šanci podívat se v klidu na jeho nové video.

„No tak,“ zamumlala jsem, když jsem netrpělivě otáčela kód zámku. Dveře se mohly každou chvílí otevřít, moje šance se rozplyne a pak bych musela čekat do další pauzy nebo až do konce směny, než bych ho mohla sledovat.

Zámek jsem otevřela a z kabelky vystrachala svůj mobil. Prsty mi hbitě tancovaly po displeji, když jsem si mobil přiblížila k obličejí, klikla na ikonku své oblíbené sociální sítě a zamířila rovnou do políčka vyhledávání. Jeho stránka mi o napjatou chvílku později naplnila displej a tělo se mi zaplavilo teplem, když jsem zase viděla dobře známé miniatury, na kterých byl v různých pózách a různě polonahý.

Byl tak zatraceně neodolatelný.

Při sledování jeho stránky se mi zrychlil dech a pod pracovní košilí mi ztvrdly bradavky. Byla jsem jako Pavlovův pes, jen místo slintání při čekání na žrádlo jsem byla mokrá někde jinde v očekávání slasti.

To přece není normální – moje spontánní reakce, jako bych byla připravená k akci už jen po načtení jeho stránky. Musím u jeho videí přestat masturbovat, protože mi tak bleskové vzrušení už začíná být na obtíž. Zvláště teď, kdy nebyl čas, abych si rychle ulevila, a zbytek noci budu muset protrpět a myslet na něj.

Raději jsem měla mobil odložit a na jeho další provokativní video se podívat později, ideálně ve své vlastní ložnici, kde jsem měla po ruce vibrátor. Můj prst mě ale neposlouchal a nové video otevřel, jako by měl vlastní hlavu. Muselo být vážně dobré, protože ho zveřejnil teprve před pár hodinami a už nasbíralo přes sto tisíc zhlédnutí.

Mobil jsem si přitáhla blíž a sledovala začátek videa, ve kterém začala hrát přízračná skladba. Neviděla jsem nic než tmu, dokud kamera nezamířila nahoru a neodhalila masku muže bez tváře, která byla někde položená. Kamera se otočila ještě víc a – do háje! Masku ležela na nějaké posteli, ale já měla stejnou deku!

Video jsem zastavila a frustrovaně zasténala. To ne. Ne, ne, ne. Vůbec jsem to neměla otvírat. Moje kundička se při pohledu na masku ležící na posteli, která mohla být moje, začala stahovat tak, že ji mohl zachránit jen můj největší vibrátor nebo dlouhý pomalý sex.

Nech toho, dokud je čas, pomyslela jsem si. Sledovat zbytek videa by skončilo utrpením, ale navzdory tomu, že jsem věděla, jak nepohodlně vzrušená budu celou noc, jsem si nemohla pomoci, znovu jsem mobil zvedla a stiskla play.

Zase začala hrát hudba a do obrazu vklouzla mužská ruka s krátce zastřiženými nehty a tetováním linoucím se přes hřbet ruky až na každý z prstů. Obraz se opět o něco víc oddálil. Roztřeseně jsem vydechla, když se objevilo svalnaté předloktí pokryté tetováním a žilami. Panebože, proč nade mnou měla takovou moc zrovna jeho předloktí? Protože jsem si uměla představit, jak se mu ty svaly napínají a v sevřené velké pěsti mi drží obě ruce nad hlavou? Nebo jak se samovolně zatínají, když stěží ovládá svou sílu a dlouhé prsty má omotané kolem mého krku?

Ruku položil na masku, prsty zabořil do očních důlků a potom ji pomalu stáhl mimo obraz, zatímco neuvěřitelně hluboký hlas zpíval o tom, jak v ložnici páchá ty nejhorší chlípnosti. Jeho hudební dramaturgie byla vždycky dokonalá a díky ní proměnil i tak jednoduché video v pulzující vzrušení. Tentokrát to však bylo ještě horší, protože jsem si neustále představovala, že točil *u mě* v ložnici.

Náhle se kamera zvedla a já se prudce nadechla. Stál tam v odrazu zrcadla v celé své polonahé kráse, v jedné ruce držel mobil, na který točil, a druhou si zvolna rozepínal pásek. Video jsem zastavila, abych to všechno vstřebala. Byl dokonalý – možná ne pro každou, ale pro mě určitě –, s mohutnými svaly, které si musel vypracovat během mnoha hodin v posilovně, vyrýsovaný a štíhlý na všech správných místech a jinde zase impozantní a statný.

Chtěla jsem mu jazykem přejet prohlubeň mezi prsními svaly, velebit jeho břišní pekáč a strávit absurdní množství času studováním hlubokého věčka, které vykreslovaly jeho kyčelní flexory. Ale nejvíc ze všeho jsem chtěla jeho ruce nahradit svými, rozepnout mu

pásek, vytáhnout jeho patrně masivního ptáka, jak naznačovaly vy-
boulené kalhoty, a zbytek noci strávit prováděním věcí, při kterých
by zrudl i ďábel.

Z chodby se ozval nějaký hluk, což mi rychle připomnělo, že jsem
měla málo času. Znovu jsem video pustila, sledovala posledních pár
vteřin a vychutnávala si, jak si pomalu a rozvážně uvolnil pásek,
ovázal si ho kolem ruky a přitom se vzdouvajícím se hrudníkem
zhluboka a ztěžka oddechoval. Proč to bylo tak zatraceně sexy?

*Protože si představuješ, že stejně tak dýchá, když ti tím páskem sváže
zápěstí, ty nadržená potvoro.*

Hrozně mě přitahoval, a to jsem ho nikdy ani neviděla, netušila
jsem, jak pod tou maskou vypadá, ani jaký má hlas. Ve svých vi-
deích nikdy nepromluvil.

V tom nejspíš vězela ta přitažlivost. Kinky sex s výstavním chla-
pem bez tváře, který nemluvil? Beru všemi deseti. Poslední dobou
už jsem měla mužských hlasů po krk.

Pak jsem si všimla něčeho v rohu zrcadla a těsně před koncem
jsem obraz zastavila. Pozadí jeho videí bylo vždy tmavé a rozostřené,
ale přísahala bych, že jsem se dívala na hranu své komody, na kte-
ré jsem dokonce poznávala hromadu svých nádobek s make-upem
a narychlo pohozené sponky do vlasů.

Už to se mnou bylo vážně zlé, když jsem si z pár rozmazaných
tvarů vyfantazírovala svůj nábytek a věci.

V každém případě to bylo oficiálně moje nové oblíbené žhavé
video. Ať už to byla jen náhoda, nebo už mi lehce hrabalo, bylo až
moc snadné si domýšlet, že se video odehrávalo v mé ložnici. Bože
můj, co bych tak ráda sama sobě dělala, až to video budu v násle-
dujících dnech a týdnech hltat? Napadlo mě, jestli ten týpek vůbec
ví, jak silně na druhé působí. Vyděsil by se, kdyby zjistil, jak moc
po něm prahnu? Nebo by se mu to líbilo?

Začal mi pípat pager a vytrhl mě z myšlenek tak hrubým způ-
sobem, že jsem skoro upustila mobil. Ještě než jsem ho hodila do
skříňky, uložila jsem si video mezi oblíbené a překotně napsala:
*„Mám přesně takovou deku. Mohlo by to klidně bejt u mě doma. Co vy na to,
mrchy?“* a bylo mi jasné, že všichni, s nimiž jsem v jeho komentářích

v minulosti vedla bezpočet konverzací, to uvidí, a než apku znovu otevřu, budou umírat závistí.

O devět trýznivě dlouhých hodin později jsem zastavila u domu, vypnula motor a čelem dopadla na volant. Dnešek stál za hovno. Totálně za hovno. Navrch jsem přišla o pacientku s infarktem, která měla být stabilizovaná. Byla ještě mladá, sotva padesát, její manžel a náctileté děti se tísnilo kolem postele, když infarkt dostala podruhé, a s hrůzou to všechno sledovali, zatímco jsme je vystrčili na chodbu a marně se snažili zachránit jí život.

Přesně po takových směnách jsem s tím chtěla seknout. Zdravotní sestrou jsem se stala, abych lidi zachraňovala, a každou ztrátu jsem považovala za osobní selhání. Jako by to byla moje chyba, že nepřežili, protože jsem něco důležitého přehlédla nebo nenechala udělat nějaký potřebný test.

Racionálně jsem věděla, že to není pravda. Neošetřovala jsem je přece sama. Dělal jsem se spoustou dalších sester, specialistů a lékařů a ty pocity pravděpodobně pramenily z přetrvávajícího smutku po mámě, ale to mi nijak nepomáhalo ani nezmírňovalo pocit viny, který mě zaplavil pokaždé, když jsme ztratili pacienta.

V duchu jsem si poznamenala, abych to otevřela na příští terapii, a vystoupila jsem z auta. Na chodbě za dveřmi ke mně hned s mňoukáním přiběhl Fred, a tak jsem ho zvedla do náručí a pomuchlala ho o něco déle než obvykle, abych se trochu zklidnila a vpašovala si do hlavy radostnější myšlenky.

Když už se začal moc vrtět, položila jsem ho na zem a zamířila do kuchyně. Nutně jsem potřebovala víno. Držela jsem se od chvíle, co jsem poslala tu nešťastnou textovku Tylerovi, ale jestli jsem se někdy musela napít, tak to bylo dnes.

Hodiny na troubě s blikáním ukazovaly 12:00, což mě zarazilo. Někdy během noci musel vypadnout proud. V domě však bylo příjemně teplo a nedostala jsem žádné oznámení na mobil, které během výpadků obvykle rozesílali, takže to musela být jen nějaká